

La " Fondue "

Un relat de: [Ferran Esteve Dolcet](#)

La Fondue

Celebraven el seu cinquè aniversari de boda .

Poc avesats (per no dir gens ni mica) a remenar la cua en paradisos gourmets de paladar fi , desconixedors per complert de les pautes que envolten aquest món de fanfària , la Linda i el Jonathan no van poder evitar que un parell d'incidents alteressin el tiberi que , estrenyent-se el cinturó durant mesos , es van obsequiar al restaurant "Remanguiller " de tres estrelles Michelinianes .

El primer malentès fou als entrants .

Ell va demanar un consomé i ella una amanida de fruits del mar.

Quan passada l'estona el cambrer – un paio alt i esprimatxat de rostre grisenc i gest pompós que conferia a cada moviment una litúrgia - va deixar sobre la taula un bol ple d'un líquid aigualit , en Jonathan va deduir que era el consomé fotent-li un llarg xarrup amb la cullera escopint-lo tot seguit a sobre el plat buit que tenia davant .

No era el consomé, era la vinagreta per l'amanida de fruits del mar de la seva dona .

La mirada i el gest de menyspreu del " esprimatxat " al retirar-li el plat on regalimava la vinagreta barrejada amb bava , el va avergonyir de tal manera que no va poder mirar-li als ulls la resta de la vetllada .

El seguen entrebanc es va donar al segon plat .

Els dos volien tastar la fondue de carn . N'havien sentit a parlar molt pel poble d'aquest plat per boca dels que " havien corregut món " , i van decidir que era el lloc i el moment per donar-se el gust .

Però a la carta no la veien anunciada.

Si us plau , va reclamar en Jonathan - aquest cop al maïtre de sala que vestit d'almirall es movia enravenat com si s'hagués empassat un sobre de midó - veig que a la carta no hi ha la fondue de carn , seria molt demanar que fent una excepció ens en prepararessin una ? .

Ehem , ehem – escurar el maïtre - no serà pas necessari fer cap excepció Monsieur , vostè es deu voler referir a la fondue bourguignon, que com pot observà està degudament reflectida a la carta que té entre mans ?respongué altiu assenyalant-la amb el dit.

Encorregut Jonathan tant sols va tenir esma de balbujejar : Ah ... doncs doncs apuntin dos.

A la poca estona el cambrer esprimatxat va dipositar sobre la taula el bol de carn crua i les quatre salses : mostassa i mel , tomàquet picant especiat , sweet chili , i soja tunejada

?Això es menja així ? . Cru ? ?va interrogar la Linda al Jonathan -

?Estarà preparada , adobada , mig cuita suposo per sucra a les salses. Deixa'm que ho provi.

Tot d'una en Jonathan va mullar un bocí de carn a la salsa de mostassa i mel i se'l va ficar a la boca començant a mastegar.

?Hummm, està bona! Un pèl crua pel meu gust , però saborosa -sentencià abans de menjar-se dos trossos més , ara sucats en salsa sweet chili .

Té, tasta-la tu . Li va etzibar a la Linda que se'l mirava amb cara de fàstic.

Ella , vacil-lant , es va posar a la boca el tros mes petit que va trobar sucant-lo a la mostassa . Amb penes i fatigues aconseguia empassar-s'ho . Se li feia una bola a la boca que tant sols va tirar avall fent grans glops d'aigua remullant el pas de la gola - Ecs !! va xiuxiuejar mentre engolia .

Però s'hi esforçava . No volia passar per una bleda assolellada espatlla festes donant entendre que li feia angunia i anava tragant com podia tros rere tros.

Mica en mica es van polir mes de mig bol .

Aleshores va aparèixer el cambrer esprimatxat amb la "Caquelon" de ferro fus amb l'oli bullint . En apercebre's de la situació no va poder defugir una rialla sorneguera sota el nas mentre els puntualitzava :

?Monsieur Madame , aquí els deixo l'oli calent. Crec que serà millor que hi coguin la carn, no sigui que se'ls indigesti .

Els dos es miraren atònits. Ell es va afanyar a treure's de la boca el tros que estava remenant embolicant-lo amb el tovalló . Ella que tenia punxat un bocí a la forquilla a punt per sucra-lo a la soja tunejada , el va tornar dissimuladament al bol .

Quan el cambrer els va deixar sols en Jonathan va murmurar entre dents : ho havia d'haver preguntat .

Tuuuu? Tu preguntar ? No em facis riure . Prefereixes fer el ridícul , com ara , abans que et puguin assenyalat com ignorant . Sempre fas el mateix . No tens remei . Ja t'ho pots acabar si vols , a mi se m'ha passat la gana . I continuava .

Preguntar !! Si es que ets – remugava la Lina – ets el que no hi ha.

I prosseguia .

No vols preguntar mai res i després després passa el que passa : Si anem de viatge ens perdem per les carreteres i fotem mes tombs que un ventilador . Quan som a una ciutat nova ens perdem pels carrers . I pobres de nosaltres que agafem un bus o el metro com aquell cop a París que volen anar a Montmartre vam fer cap a Versailles. Valgám Déu !!

Ta,ta,ta , ta,ta,ta, ta,ta,ta .

El soliloqui es feia interminable . Jonathan capejava el temporal callat com un mort mentre es cruspia la resta del bol de carn . Collons de Dèu que bona està - es deia –

Voldràs postres estimada ?

La Linda el va fulminar amb la mirada .

Ni parlar-ne . No vull mes sorpreses – sentenciar -